

Artikel XXVI

(1) Aan de bepalingen van dit Verdrag zal geen uitleg worden gegeven, welke op enigerlei wijze beperkt enige vrijstelling, aftrek, vermindering of andere tegemoetkoming, door de wetten van een der Verdragsluitende Staten toegekend, met betrekking tot het vaststellen van de door die Staat geheven belasting.

(2) Ingeval enige moeilijkheid of twijfel rijst met betrekking tot de uitlegging of de toepassing van dit Verdrag, zullen de bevoegde autoriteiten van de Verdragsluitende Staten er naar streven de aan gelegenheid in onderling overleg te regelen.

Artikel XXVII

(1) De autoriteiten van elk der Verdragsluitende Staten kunnen in overeenstemming met het gebruik in die Staat, uitvoeringsbepalingen vaststellen, nodig om de bepalingen van dit Verdrag uit te voeren.

(2) Ten aanzien van de bepalingen van dit Verdrag met betrekking tot de uitwisseling van inlichtingen en de wederkerige bijstand bij de inning der belastingen, kunnen de bevoegde autoriteiten in gemeenschappelijk overleg regelen vaststellen betreffende de te volgen gedragslijn, de formulieren voor aanvragen en voor antwoorden daarop, de herleiding van de munt, de beschikking over de geïnde bedragen, de minima der voor invordering in aanmerking komende bedragen en dergelijke zaken.

(3) De bevoegde autoriteiten van de Verdragsluitende Staten kunnen zich rechtstreeks met elkander in verbinding stellen voor de uitvoering van de bepalingen van dit Verdrag.

Artikel XXVIII

(1) Dit Verdrag zal worden bekrachtigd en de bekrachtigingsoorkonden zullen zo spoedig mogelijk worden uitgewisseld te Oslo.

(2) Na de uitwisseling van de bekrachtigingsoorkonden zal dit Verdrag van kracht zijn:

In Nederland:

— met betrekking tot de inkomsten- en vermogensbelastingen voor elk belastingjaar beginnende na 31 December 1949;

— met betrekking tot de vennootschapsbelasting voor elk belastbaar boekjaar beginnende na 31 December 1949, en voor het niet ver-

streken gedeelte van elk belastbaar boekjaar, dat op die datum lopende is;

— met betrekking tot de belastingen, ingehouden bij de bron, voor het kalenderjaar 1950 en volgende jaren.

In Noorwegen:

met betrekking tot de inkomstenbelasting voor de belastingjaren, beginnende na 31 December 1949 en met betrekking tot de vermogensbelasting voor zodanige belasting geheven naar de grondslag van het vermogen op of na 31 December 1950.

Artikel XXIX

Dit Verdrag zal voor onbepaalde tijd van kracht blijven, maar elk van de Verdragsluitende Staten kan, op of voor de 30ste Juni van elk kalenderjaar niet vroeger dan 1955, aan de andere Verdragsluitende Staat langs diplomatieke weg een schriftelijke kennisgeving van beëindiging doen; in zulk geval zal dit Verdrag ophouden van kracht te zijn:

(a) In Nederland:

met betrekking tot de inkomsten- en vermogensbelastingen voor elk belastingjaar beginnende na het einde van het kalenderjaar, waarin de kennisgeving is gegeven;

met betrekking tot de vennootschapsbelasting voor elk belastbaar boekjaar, beginnende na het einde van het kalenderjaar, waarin de kennisgeving is gegeven, en voor het niet verstreken gedeelte van elk belastbaar boekjaar, dat aan het einde van dat jaar lopende is, en met betrekking tot elke andere belasting voor elk kalenderjaar volgende op dat waarin de kennisgeving is gegeven.

(b) In Noorwegen:

met betrekking tot de inkomstenbelasting voor de belastingjaren beginnende na 31 December in het kalenderjaar waarin de kennisgeving is gegeven en met betrekking tot vermogensbelasting voor zodanige belasting geheven naar de grondslag van het vermogen na 31 December van hetzelfde jaar.

Ten blijke waarvan de bovengenoemde gevolmachtigden dit Verdrag hebben ondertekend en er hun zegels aan hebben gehecht.

Gedaan in tweevoud te 's-Gravenhage, de 29ste December 1950, in de Nederlandse en in de Noorse taal, zijnde beide teksten gelijkelijk authentiek.

(w.g.) STIKKER.

2244 3

MEMORIE VAN TOELICHTING

Op het einde van 1949 en in de loop van 1950 zijn tussen daartoe door de Regeringen van Nederland en Noorwegen aangewezen vertegenwoordigers onderhandelingen gevoerd welke hebben geleid tot het op 29 December 1950 te 's-Gravenhage gesloten verdrag, waarvan de Nederlandse en de Noorse tekst zijn opgenomen in het *Tractatenblad* 1951, no. 6.

Aangezien het onderwerpelijke verdrag niet alleen bepalingen ter vermijding van dubbele belasting bevat, doch tevens betrekking heeft op uitwisseling van gegevens en hulp en bijstand bij de invordering van de in het verdrag genoemde belastingen, kan het niet zonder meer krachtens artikel 1 van de wet van 14 Juni 1930 (*Staatsblad* no. 244) door de Kroon worden bekrachtigd, doch behoeft het vooraf de goedkeuring van de Staten-Generaal.

De in het verdrag opgenomen regelingen kunnen in drie categorieën worden onderscheiden, te weten:

1°. het vermijden van dubbele belasting (artikelen I t/m XIX);

2°. gelijke behandeling op belastinggebied van wederzijdse onderdanen (artikel XXV);

3°. het bevorderen van een juiste regeling en richtige invordering van de in het verdrag bedoelde belastingen, alsmede het voorkomen van het ontgaan van belasting, een en ander door wederkerige uitwisseling van gegevens en het verlenen van bijstand bij de invordering (artikelen XX t/m XXII).

Ad 1. Het vermijden van dubbele belasting. De artikelen welke betrekking hebben op de vermijding van dubbele belasting betreffen alle bestanddelen van het inkomen en vermogen: aan elk bestanddeel of aan elke groep van bestanddelen is een bepaling gewijd, waarbij dit bestanddeel ter belasting wordt toegewezen aan één van de con-

tracterende Staten. In het ene geval wordt aan de domiciliestaat het recht tot belastingheffing toegekend, in het andere geval aan de Staat van oorsprong of ligging, en zulks al naar gelang van de aard der inkomsten of der vermogensbestanddelen. Een uitzondering geldt echter ten aanzien van dividenden. Noorse dividenden blijven in Noorwegen belastbaar (artikel VII, tweede lid). Het tarief van de Noorse belasting wordt echter verlaagd van 25 % op 10 %, met dien verstande evenwel, dat gehele vrijstelling van Noorse belasting zal worden verleend, indien de dividenden genoten worden door een in Nederland gevestigd lichaam dat niet minder dan 50 % bezit van de aandelen in een Noorse vennootschap.

Ter toelichting van de bepalingen ter vermijding van dubbele belasting diene nog het volgende:

Artikel I, eerste lid, geeft een opsomming van de bestaande belastingen waarop het verdrag toepasselijk zal zijn; het tweede lid ziet op mogelijk in de toekomst in te voeren belastingen.

Artikel II houdt een uitgebreide omschrijving in van uitdrukkingen, welke in het verdrag zijn gebezigd. Voor bedrijven is in het bijzonder van belang de omschrijving van „vaste inrichting” opgenomen in letter *f*. Zij komt in wezen overeen met hetgeen is vastgesteld in de verdragen welke Nederland met België (*Staatsblad* no. 214 van 1935), met Zweden (*Staatsblad* no. 282 van 1935), met de Verenigde Staten van Amerika (*Staatsblad* no. I 464), en met Groot-Brittannië en Noord-Ierland (*Staatsblad* no. K 140) ter voorkoming van dubbele belasting heeft gesloten.

Artikel III wijst overeenkomstig internationaal gebruik de inkomsten uit onroerend goed ter belastingheffing toe aan de oorsprongstaat. De regel, gegeven voor de belastingheffing over inkomsten uit onroerend goed, zal ook gelden voor royalties verkregen ter zake van de exploitatie van onroerend goed. Een gelijke regeling komt voor in de verdragen die door Nederland met Zweden, de Verenigde Staten van Amerika en het Verenigd Koninkrijk van Groot-

Goedk. v. h. op 29 Dec. 1950 te 's-Gravenhage tussen het Koninkr. der Nederlanden en het Koninkr. Noorwegen gesloten verdrag, enz.

Britannië en Noord-Ierland gesloten zijn. Het bleek voor Noorwegen niet mogelijk deze regel ook te volgen met betrekking tot de interest van vorderingen verzekerd door hypotheek op onroerend goed. In het verdrag tussen Noorwegen en Zweden, maar ook in dat tussen Nederland en Zweden is met betrekking tot deze inkomsten de regel gevolgd van belastingheffing in de domiciliestaat van de genietter der inkomsten. Aangezien deze materie in de verhouding Nederland—Noorwegen praktisch van geen belang is, is ook met Noorwegen deze regel gevolgd (zie artikel VIII).

De artikelen IV, V en VI stellen regelen vast nopens het belasten van bedrijfswinsten.

Twee hoofdpunten verdienen aandacht:

1°. van belastingheffing over bedrijfswinsten zal eerst sprake zijn, indien de bedrijfsuitoefening geschiedt door middel van een vaste inrichting (artikel IV, eerste lid) en

2°. internationale scheepvaart- en luchtvaartondernemingen zullen slechts belastbaar zijn in de Staat, waar deze ondernemingen gevestigd zijn (artikel VI).

Deze regelen stemmen geheel overeen met de beginselen waarvan de Nederlandse besluiten op de inkomstenbelasting en op de vennootschapsbelasting en de hierbovengenoemde verdragen uitgaan.

Artikel IV, tweede lid, legt de beperking aan, dat slechts de voordelen mogen worden belast, die met de vaste inrichting zijn behaald als ware zij een onafhankelijke onderneming. Tot deze voordelen zullen echter mede worden gerekend de voordelen, die door winstverschuiving aan de vaste inrichting zijn onttrokken. Artikel V vult deze regelen aan met betrekking tot twee ondernemingen, welke wel afzonderlijk bestaan, doch waarvan de ene in de macht is van de andere of die nauw aan elkaar verbonden zijn, in welke gevallen gemakkelijk winstverschuivingen mogelijk zijn. Soortgelijke bepalingen komen ook voor in de verdragen door Nederland met de Verenigde Staten en met het Verenigd Koninkrijk gesloten.

De artikelen VII en VIII regelen de belastingheffing over de opbrengst van roerend kapitaal. Zowel voor dividenden als voor interest en industriële royalties is het beginsel gevolgd van belastingheffing in de domiciliestaat van de genietter van deze inkomsten; het beginsel dat aan de Nederlandse belastingwetgeving ten grondslag ligt. Tengevolge van het verschil in tarief tussen de Noorse belasting op uitgaande dividenden (25 %) en de Nederlandse dividendbelasting blijven, zoals hiervoor reeds is gezegd, in bepaalde gevallen Noorse dividenden, die aan in Nederland wonenden toevallen, in Noorwegen belast met 10 %.

Aanspraak op vrijdom — eventueel verlaging — van de belasting in de oorsprongstaat kan, in overeenstemming met algemeen aanvaarde internationale regelen, niet worden gemaakt, indien de opbrengst van roerend kapitaal toegerekend moet worden aan een vaste inrichting die de genietter van de opbrengst in de oorsprongstaat heeft.

De regelen vervat in de artikelen IX t/m XV zien op de belastingheffing van arbeid andere dan die bedrijfsmatig wordt verricht. Artikel IX bevat de algemene regel: de opbrengst van arbeid (waaronder begrepen de arbeid verricht in vrije beroepen — artikel XI —) is belastbaar in de Staat waar de arbeid wordt verricht. De daarop volgende artikelen geven aan in welke gevallen de algemene regel niet zal gelden en wel:

artikel X, indien een inwoner van de ene Staat slechts tijdelijk en dan voor ten hoogste 183 dagen in een belastingjaar, in de andere Staat voor de uitoefening van zijn werkzaamheden verblijft en zijn beloning wordt betaald door een werkgever of opdrachtgever in die andere Staat;

artikel XI, indien een inwoner van de ene Staat een vrij beroep in de andere Staat uitoefent zonder dat hij daar een vaste inrichting heeft;

artikel XII, indien een inwoner van de ene Staat een salaris of andere beloning of pensioen geniet uit een openbare kas van de andere Staat;

artikel XIII, indien een inwoner van de ene Staat een beloning geniet als commissaris of in soortgelijke functie bij een lichaam in de andere Staat;

artikel XIV, indien een inwoner van de ene Staat dienst doet op een verkeersmiddel dat het internationaal verkeer onderhoudt;

artikel XV, indien een docent, inwoner van de ene Staat, de andere Staat tijdelijk bezoekt voor het geven van onderwijs voor een tijdvak van niet meer dan twee jaar.

De bepaling van artikel XVI betreffende een vrijstelling van belasting voor uitkeringen aan studenten, sluit min of meer aan de voorafgaande aan.

De hiervoor toegelichte regelen nopens de belastingheffing over opbrengst van arbeid sluiten vrijwel aan aan die welke in de verdragen met de Verenigde Staten en met het Verenigd Koninkrijk zijn opgenomen. De bepaling van artikel XIII in zake de beloningen van

commissarissen van vennootschappen wijkt daarvan af. Te dezen opzichte is overeenkomstig het verdrag Nederland-Zweden en overeenkomstig de Nederlandse belastingwetgeving op dit stuk, het recht tot belastingheffing toegekend aan de Staat waar de vennootschap is gevestigd.

Artikel XVII geeft de wijze aan waarop de vrijstelling van belasting, die uit de voorafgaande artikelen voortvloeit en welke dient om dubbele belasting te vermijden, in de domiciliestaat van de genietter zal worden bewerkstelligd. Zij stemt geheel overeen met die welke is opgenomen in andere verdragen door Nederland met vreemde mogendheden gesloten, en zij komt hierop neer, dat elke Staat blijft toegestaan het systeem, dat ingevolge zijn eigen wetgeving geldt. Voor Nederland heeft dit tot gevolg, dat de genietters van inkomsten uit in Noorwegen belastbare bronnen niet gunstiger zullen worden behandeld dan genietters van inkomsten uit andere vreemde Staten.

In Noorwegen zijn niet de gerechtigden tot onverdeelde boedels doch de boedels als zodanig aan de belastingen naar inkomen en vermogen onderworpen, in Nederland wordt echter de gerechtigde in zulke belastingen betrokken. Ten einde dubbele belasting tengevolge van dit ongelijke systeem van belastingheffing te voorkomen, geeft artikel XVIII een bijzondere voorziening.

Artikel XIX treft de voorziening, dat de regelen, welke voor het belasten van inkomsten zijn gesteld, voor het merendeel ook zullen gelden voor de periodieke belastingen op het vermogen.

Ad 2. Gelijke behandeling op belastinggebied van wederzijdse onderdanen. Artikel XXV geeft voorschriften omtrent gelijke behandeling van wederzijdse onderdanen. Het daarin neergelegde beginsel komt overeen met dat, waarvan de Nederlandse wetgeving op de directe belastingen uitgaat. Een soortgelijke bepaling komt ook voor in de verdragen door Nederland met de Verenigde Staten en met het Verenigd Koninkrijk gesloten.

Ad 3. Het bevorderen van een juiste regeling en richtige invordering van de in het verdrag bedoelde belastingen, alsmede het voorkomen van het ontgaan van belasting, een en ander door wederkerige uitwisseling van gegevens en het verlenen van bijstand bij de invordering. De resultaten van de onderhandelingen over de samenwerking met betrekking tot een juiste uitvoering van het verdrag en tot het tegengaan van belastingontduiking zijn neergelegd in de artikelen XX, XXI en XXII. Het eerste artikel regelt de uitwisseling van gegevens, het tweede de hulp bij de invordering van belastingen, die onder het verdrag vallen, terwijl het derde artikel de verplichtingen die elk van de Staten bij de twee vorige op zich neemt, inperkt.

In het eerstbedoelde artikel is vastgelegd, dat gegevens waardoor enig nijverheids-, handels- of beroepsgeheim zou kunnen worden geschonden, niet behoeven te worden verstrekt. Voorts is van Nederlandse zijde nader het uitdrukkelijke voorbehoud gemaakt, dat de verplichting tot het uitwisselen van gegevens niet zal omvatten inlichtingen, welke zijn verkregen van banken of van instellingen, welke daarmede kunnen worden gelijkgesteld. Deze reserve is door de Noorse Regering aanvaard, hetgeen moge blijken uit de bij de ondertekening van het verdrag gewisselde brieven, welke zijn afgedrukt in het *Tractatenblad* 1951, no. 6.

De hulp bij de invordering, waarover artikel XXI handelt, zal, blijkens het vierde lid, niet worden verleend ten aanzien van eigen onderdanen of lichamen. Een verdere restrictie is, zoals hiervoor reeds is opgemerkt, neergelegd in artikel XXII.

Wettelijke voorzieningen zijn nodig om de in artikel XXI overeengekomen verstrekking van hulp en bijstand bij de invordering van belasting hier te lande mogelijk te maken. Aangezien bedoeld artikel niet spreekt van een executoriale titel, doch enkel van verzoeken tot invordering en van bescheiden, waaruit blijkt, dat de belasting(schuld) onherroepelijk is komen vast te staan, zijn hier te lande bepalingen nodig, die de ontvanger een titel geven krachtens welke hij tot invordering kan overgaan. De voorgestelde regeling komt nagenoeg overeen met die, welke is getroffen bij artikel 2 van de wet van 29 October 1948 (*Staatsblad* no. 1464) tot goedkeuring van het op 29 April 1948 tussen Nederland en de Verenigde Staten van Amerika gesloten verdrag ter voorkoming van dubbele belasting enz.

Voorts kan het nodig zijn, dat nadere voorschriften worden gegeven tot uitvoering van het verdrag, inzonderheid betreffende de wijze, waarop artikel VII van het verdrag zal worden toegepast. Artikel 3 opent daartoe de mogelijkheid.

De Minister van Financiën,
P. LIEFTINCK.

De Minister van Buitenlandse Zaken,
STIKKER.